

УДК 353:330.1

DOI <https://doi.org/10.32840/pdu.2023.1.33>

Р. В. Стаднійчук

доктор філософії в галузі економіки,
в.о. доцента кафедри загально юридичних дисциплін
ПВНЗ «Херсонський економічно-правовий інститут»

ПУБЛІЧНА ПОЛІТИКА ЯК ЗАЛЕЖНА ЗМІННА ПОТЕНЦІЙНО ПОСЕРЕДНИЦЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ ДЛЯ УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНИМИ КОНФЛІКТАМИ

В статті досліджено публічну політику як залежна змінна потенційно посередницьких політичних процесів для управління соціальними конфліктами. Про критерії аналітичних підходів використовувалися державними службовцями, відповідальними за управління конфліктами в різні періоди правління, ми виявили, що існує різноманітність підходів, але через процеси рефлексії та навчання, які сприяють деякі державні адміністрації, вони прагнули інтегрувати та гомогенізувати. Помічено, що з кожною зміною уряду ротація чиновників посилюється, а в деяких урядах профілі посадовців із політичними приналежностями та прагненнями мають пріоритет над тими, хто спеціалізується на врегулюванні конфліктів і має здатність до них. Така форма призначення персоналу або незначна підготовка персоналу представляє ризик і заважає делікатному управлінню складними та складними процесами, які значною мірою залежать від можливостей посадових осіб, які працюють з людськими групами, чутливості до контексту, розпізнаючи психологію людей, розвиваючи мережі та соціальний капітал тощо.

Політика може впливати на виникнення конфліктів через вплив на структури розколу в суспільстві. Конфлікти можуть виникати лише тоді, коли люди справді сприймають себе учасниками конфлікту та ідентифікують інших як своїх опонентів. Чим легше людям ідентифікувати інших як своїх опонентів, тим легше їх стигматизувати чи стереотипувати, і тим більша ймовірність того, що відкриється розкол, що сприятиме виникненню конфлікту.

Політика, яка створює або зміцнює негативну конструкцію цільових груп у суспільстві, збільшує ймовірність того, що ширша громадськість сприйматиме себе як таку, що перебуває у розподільному та/або моральному конфлікті з цільовою групою. Це дослідження показує, що сторони конфлікту можуть вибирати, на яких аспектах конфлікту вони хочуть зосередитися, і можна очікувати, що політика вплине на цей вибір.

Тому можна очікувати, що політика, яка створює економічні можливості для місцевих жителів під час процесу переходу, дозволить їм прийняти прагматичне ставлення або конфліктне сприйняття, яке зосереджується на подільних аспектах. Політика може впливати на інтенсивність конфлікту, заохочуючи сторони конфлікту зосереджуватися на подільних, а не неподільних аспектах конфлікту. У ситуаціях, коли конфлікту більше неможливо уникнути, політика може вплинути на бажання сторін конфлікту працювати над досягненням врегулювання конфлікту.

Ключові слова: публічна політика, залежна змінна, управління, соціальні конфлікти.

Постановка проблеми. Публічне управління можна розуміти як інституціоналізований процес формування політики, під час якого конфлікти врегульовуються таким чином, щоб можна було виробити загально визнані та довгострокові політичні рішення. Тоді як існуючі дослідження формування політики розгляда-

ють політичний конфлікт як важливий елемент політичного процесу, він перш за все досліджує те, як конфлікти впливають (на формування) політики, а не те, як політики впливають на конфлікти.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Процес розробки публічної політики – це в основному протистояння ідей,

оскільки це механізм, за допомогою якого на людей впливають або спонукають їх займатися політикою, залучаючи індивіда до колективних дій. З цієї причини ідеї є центром суперечок у державній політиці, оскільки весь час існує протистояння щодо критеріїв класифікації, обсягу визначень та ідеалів, які керують способом поведінки громадянина.

Загалом існуюча література переважно розглядає політику як залежну змінну інституційно керованих, потенційно посередницьких політичних процесів, чиї післязаконодавчі наслідки мають, у кращому випадку, другорядне значення для управління конфліктами. Однак, оскільки досі є дуже обмежені знання про те, як конкретні характеристики політики впливають на політичні та суспільні конфлікти, малоімовірно, що вплив політики на конфлікти є свідомим і навмисним результатом інституційного управління конфліктами. І навіть якби ці знання були легко доступними, політикам все одно було б важко передбачити посередницькі наслідки політики (зазвичай тривалої) політики в мінливих соціально-економічних контекстах. Ці причини свідчать про те, що вплив політики на посередництво в конфлікті не можна вважати нецікавими посередницькими змінними в інституційно керованому управлінні конфліктами.

Мета статті – дослідженню публічної політики як залежної змінної потенційно посередницьких політичних процесів для управління соціальними конфліктами.

Виклад основного матеріалу. Громадяни можуть періодично обирати політиків, які найкраще представляють їхні інтереси, і, що дуже важливо, можуть позбутися тих, хто цього не представляє. Таким чином, управління конфліктами полягає в періодичному обміні політиками та партіями, щоб переконатися, що при владі є ті, хто найкраще представляє інтереси громадян і вирішує проблеми, які вони вважають актуальними.

Основний висновок літератури про роль інституцій у врегулюванні конфліктів показує, що інституції, які дозволяють соціальним групам висловлювати свої вимоги – і створюють у них відчуття, що їх можливо досягти – підвищують ймо-

вірність того, що остаточно розроблена політика відобразить врегулювання конфліктів, з якими групи можуть (хоча часом неохоче) жити. Навпаки, інституції, які надають кільком впливовим акторам винятковий вплив на політику, з меншою ймовірністю зможуть стійко врегулювати суспільні конфлікти.

Наприклад, література про неокорпоративізацію показує, як процеси формування політики можуть врегулювати конфлікти через тристороннє економічне узгодження інтересів праці, роботодавців і держави. Він перебуває під «тінню ієрархії» держави [2], щоб дві протилежні групи економічних інтересів усунули свої розбіжності. У цьому контексті переговори між різними інтересами відбуваються з явною метою врегулювання суперечок, а не максимізації користі від політики «переможець отримує все».

Вплив інституцій на посередництво в конфлікті також відіграє важливу роль у дослідженні політичних процесів і формування політики як на головній політичній арені, так і в рамках спеціалізованих політичних майданчиків [3]. Наприклад, структура адвокаційної коаліції концептуалізує політичний процес як сформований стабільними довготривалими конфліктами між конкуруючими коаліціями [2–4]. Подібним чином дослідження впровадження зосереджені на конфлікті, який виникає під час процесу реалізації політики [4].

Ставлення людей до конфлікту та їхніх опонентів впливає на їхню конфліктну поведінку, тобто на їхнє бажання брати участь у конфлікті чи ігнорувати його, погоджуватися на компроміс і прийняти політичне врегулювання чи ескалувати/придушити конфлікт. Проілюструємо три версії цього базового механізму:

- політика може впливати на те, чи конфлікти взагалі виникнуть, через їхній вплив на структури розколу в суспільстві;
- політика може впливати на те, як конфліктуючі сторони підходять до конфлікту, надаючи стимули для зосередження на подільних, а не неподільних аспектах;
- політика може впливати на конфлікти, які вже укорінилися, впливаючи на відносну силу сторін конфлікту.

У трьох версіях основного механізму матеріальні та інтерпретаційні ефекти часто впливають на конфліктне ставлення в поєднанні, а не окремо. Іноді матеріальні стимули є тим, що головним чином змушує сторони конфлікту змінити своє ставлення, тоді як іноді інтерпретаційні ефекти політики є тим, що головним чином впливає на ставлення до конфлікту. Наприклад, політика, яка спирається на інструменти примусової політики, такі як санкції, сила або перевиховання, ймовірно, підкреслить негативне становище цілей політики в суспільстві, оскільки вони сигналізують про те, що немає іншого, більш м'якого способу змінити їхню поведінку.

Іншим прикладом того, як політика може згладити розбіжності між різними групами в суспільстві, є політика, спрямована на досягнення балансу між мультикультуралізмом та громадянською інтеграцією. Більшість демократичних держав формулюють різноманітні політики, спрямовані на інтеграцію мігрантів, етнічних та інших меншин шляхом зменшення дискримінації, сприяння рівним можливостям, визнання культурної ідентичності та сприяння культурному взаєморозумінню між групами [11]

Обидва приклади свідчать про те, що політика може впливати на те, чи взагалі виникає конфлікт між суспільними групами, ускладнюючи людям ідентифікувати інших як своїх опонентів. Політика повинна знайти тонкий баланс між визнанням ідентичності груп меншин і сприянням громадянській інтеграції в демократичну державу [7]. Дослідження показують, що політика, яка переважно зосереджується на громадянській інтеграції, водночас не визнаючи особливостей груп меншин, може призвести до відчуження меншин і призведе до їх соціальної, економічної чи просторової ізоляції [10]. Ізоляція може сприяти формуванню опозиційних ідентичностей. Навпаки, політика, яка зосереджується на різноманітності та нехтує потребою громадянської інтеграції, ризикує класифікувати групи ідентичності та посилити їхню стурбованість маргіналізацією [6]. Крім того, політика різноманітності, у якій відсутній видимий компонент громадянської інтеграції, може сприяти стигматизації груп меншин як халявників в очах більшості.

Іншим прикладом політики, яка сприяє взаєморозумінню між групами, є політика, яка розширює доступ до вищої освіти. Дослідження свідчать про те, що люди в штатах, які інвестують у вищу освіту, менш схильні мислити нульовою сумою. Вища освіта «бореться проти спрощеного мислення, підриває стереотипи, відкриває людям інші точки зору та заохочує їх терпимо ставитися до соціальних відмінностей» [8].

У політичній літературі конфлікти через політичні протиріччя концептуалізуються як «змагання за створення рамок», коли конфліктуючі сторони стратегічно висвітлюють одні аспекти конфлікту, применшуючи або взагалі ігноруючи інші [13]. Прикладом є політика та її роль у конфліктах, які зараз відбуваються в багатьох демократичних країнах щодо переходу від галузей промисловості з високим вмістом вуглецю до сталого виробництва енергії. У штаті Вайомінг, наприклад, багато місцевих жителів сильно заперечують перехід від вугілля до вітру. Конфлікти щодо переходу до сталого виробництва енергії демонструють як подільні, так і неподільні аспекти. Хоча місцеві жителі бояться втрати робочих місць і доходів у результаті переходу, вони також виступають проти вітрових електростанцій, оскільки вони спричиняють «кризу ідентичності», тобто уявлення про те, що перехід на чисту енергію знищить їхній традиційний «спосіб життя», переверне культуру громад зв'язується з вугіллям і захарашує відкриті ландшафти вітровими турбінами [10] Те, що спостерігачі часто називають «прагматизмом», – це неохоче сприйняття місцевими жителями економічних можливостей, незважаючи на ці культурні наслідки.

Таким чином, обидві політичні орієнтири, ймовірно, протистоять групам меншин проти більшості та, ймовірно, посилять груповий розкол між ними. Згідно з цією логікою, політичні суміші [4], які збалансовують громадянську інтеграцію та мультикультуралізм, швидше за все, сприйматимуться меншинами та більшістю як справедливі, а тому вони найкраще підходять для запобігання виникненню конфліктів між ними.

Висновки і пропозиції. Політика може впливати на інтенсивність конфлікту шляхом впливу на відносну силу сторін конфлікту. У ситуаціях, коли конфлікт уже вкорінився, а сторони конфлікту, здається, непримиренно протистоять одна одній, політика все ще може спробувати створити рівні умови гри. Як свідчить значна кількість літератури про демократизацію, сторони конфлікту, які не можуть повалити одна одну, швидше за все, підуть у відставку та домовляться про компроміс. Навпаки, потужні сторони конфлікту часто відчують спокусу використати свої переваги, щоб ігнорувати політичні цілі слабших груп, щоб добитися свого. Таким чином, рівні умови гри можуть тимчасово призвести до більшої інтенсивності конфлікту, однак водночас це може створити передумови для управління конфліктом, якщо сторони усвідомлять, що вони не можуть подолати одна одну.

По-перше, це тому, що громадяни формують політичні судження в мережі впливів, а по-друге, тому що часто важко встановити конкретні канали, через які люди «переживають» політику – безпосередньо як одержувачі чи внески, або опосередковано через споживання ЗМІ чи певну форму особистого досвіду.

Таким чином, має бути особливо важливим чітко визначити гіпотетичні зв'язки між деякими аспектами політики та конкретними конфліктними ставленнями та поведінкою певних суспільних груп або сторін конфлікту, а також зв'язати ці змінні через ретельно розроблену причинно-наслідкову залежність. моделі.

Список використаної літератури:

1. Публічна політика : навч. посіб. / авт. кол. : С. О. Телешун, С. В. Ситник, І. В. Рейтерович та ін. ; за заг. ред. С. О. Телешуна, д-ра політ. наук, проф. Київ : НАДУ, 2016. 340 с.
2. Публічне управління в умовах інституційних змін : колективна монографія / за наук. редакції д. держ. упр. Р. В. Войтович та П.В. Ворони. Київ, 2018. 475 с. URL: <http://ipk.edu.ua/library/vidanny/monografij/монографія%20ПУАМ.pdf>
3. Слободянюк, Анатолій Володимирович. Психологія управління та конфліктологія [Текст] : навч. посіб. для практик та семінар. занять / А. В. Слободянюк, Н. О. Андрущенко ; Вінниц. нац. техн. ун-т. Вінниця : ВНТУ, 2010. 120 с
4. Adam, C., Hurka, S., Knill, C., & Steinbach, Y. (2019). Policy accumulation and the democratic responsiveness trap. Cambridge University Press.
5. Capano, G., & Howlett, M. (2020). The knowns and unknowns of policy instrument analysis: Policy tools and the current research agenda on policy mixes. SAGE Open, 10(1), 1–13.
6. Chamorel, P. (2019). Macron versus the yellow vests. Journal of Democracy, 30(4), 48–62.
7. Collier, P. (2018). Diverging identities: A model of class formation. Blavatnik School of Government Working Paper 2018/024: 1–18.
8. Hinterleitner, M. (2020). Policy controversies and political blame games. Cambridge University Press.
9. Jenkins, J. A., & Milkis, S. M. (Eds.). (2014). The politics of major policy reform in post-war America. Cambridge Univ. Press.
10. Levitsky, S., & Ziblatt, D. (2018). How democracies die. Crown Publishing.
11. Mettler, S., & SoRelle, M. (2014). Policy feedback theory. In P. A. Sabatier & C. M. Weible (Eds.), Theories of the policy process. Westview Press.
12. Searcey, D. (2021). Wyoming coal country pivots, reluctantly, to wind farms. The New York Times. https://www.nytimes.com/2021/03/03/climate/wyoming-coal-country-wind-farm.html?campaign_id=9&emc=edit_nn_20210303&instance_id=27710&nl=the-morning®i_id=110273861&segment_id=52751&te=1&user_id=4dd4f7ab-6799c1ec7c9a4b26c7e751ad.
13. Wehrmann, B. (2019). Limits to growth: Resistance against wind power in Germany. Clean Energy Wire. <https://www.cleanenergywire.org/factsheets/fighting-windmills-when-growth-hits-resistance>.

Stadniichuk R. Public policy as a dependent variable of potentially mediating political processes for managing social conflicts

The article examines public policy as a dependent variable of potentially mediating political processes for managing social conflicts. On the criteria of analytical approaches used by civil servants responsible for Conflict Management in different periods of government, we found that there is a variety of approaches, but through the reflection and learning processes promoted by some public administrations, they sought to integrate and homogenize. It is noted that with each change of government, the rotation of officials increases, and in some governments, the profiles of officials with political affiliation and aspirations take precedence over those who specialize in conflict resolution and have the ability to resolve them. This form of staff assignment or lack of staff training poses a risk and hinders the delicate management of complex and complex processes that largely depend on the capabilities of officials working with human groups, sensitivity to context, recognizing people's psychology, developing networks and social capital, etc.

Politics can influence the emergence of conflicts by influencing the structures of division in society. Conflicts can only arise when people truly perceive themselves as participants in the conflict and identify others as their opponents. The easier it is for people to identify others as their opponents, the easier it is for them to be stigmatized or stereotyped, and the more likely it is that a split will open that will lead to conflict.

Policies that create or reinforce the negative construction of Target groups in society increase the likelihood that the wider public will perceive themselves as being in Distributive and/or moral conflict with the target group. This study shows that parties to a conflict can choose which aspects of the conflict they want to focus on, and politics can be expected to influence that choice.

Therefore, policies that create economic opportunities for local residents during the transition process can be expected to allow them to adopt a pragmatic attitude or conflicting perception that focuses on divisive aspects. Policies can influence the intensity of a conflict by encouraging parties to a conflict to focus on divisive rather than indivisible aspects of the conflict. In situations where conflict can no longer be avoided, policies can influence the desire of the parties to the conflict to work towards a settlement of the conflict.

Key words: public policy, dependent variable, governance, social conflicts.